

1. קו T1 במטרו

יום שלישי, ח' תמוז תשע"ט, אוסלו, בירת נורבגיה

עלות השחר: 1:00

שקיעה: 22:38

צאת השבת הקודמת: 1:00

"אני מצטער", אמר רופא השיניים, ד"ר הלפרד. "אני אשבור את השן השניה לחלקים בתוך הפה שלך, היא מסרבת לצאת בשלמותה". הפציינטית נבהלה; פניה רעדו מעט והחורון נעשה מודגש יותר. "את לא תרגישי כאב", הרגיע אותה הרופא. "הרדמתי את המקום היטב, כמו שביקשת. אמרתי לך כדי להסביר מה אני עושה". טפח נוסף לנימוס הרגיל שלו בפניה לפציינטים.

ד"ר הלפרד נטל את הפטיש ממגש הכלים. הוא קרב אותו לפיה של ראש הממשלה, גברת סולה ארנברג. שניה לפני שהלם על השן בפטיש - נשמעה דפיקה קלה, מנהל המרפאה נכנס לחדר בארשת פנים דחופה.

שלושה הביטו בו בתמיהה מהולה בכעס: הרופא, הסייעת וראש הממשלה. לא כל יום מבקרת ראש ממשלה במרפאת שיניים. תאריך העקירה הכפולה נקבע חודש מראש בתאום מדוקדק, והמרפאה נסגרה למבקרים, כולל אלו שהיו להם תורים מוזמנים. כל התורים הוזזו לתאריך אחר. אנשי אבטחה ביקרו במרפאה וקבעו סידורי בטחון לקראת בואה של האישיות החשובה. הם לוו אותה, כמובן, גם לביקור עצמו. שניים מחוץ לבנין המרפאה, שניים בבנין. ד"ר הלפרד חזר והורה - מה שהיה מובן מאליו - לא להעביר אליו אף שיחה לאורך כל העקירה.

אם כך, למה מפריעים?

"גברתי", פנה המנהל לראש הממשלה, היושבת על הכסא, פיה פתוח ומכשיר סקשן רחב מציץ ממנו. "צריכים אותך בדחיפות".
 "מה קרה לך?" - נזף הרופא במנהל המרפאה. "אתה לא רואה שהיא לא יכולה עכשו לענות?"
 המנהל הסביר במבוכה: "אמרתי, זה לא עזר. זה ראש העיר על הקו והוא חייב לדבר עם ראש הממשלה".
 "אי אפשר", חזר הרופא שוב.

ראש הממשלה הניעה את ידה, נראה היה שהיא מתכוונת לשאול במה המדובר. "גברת ארנברג באמצע עקירה", דווח מנהל המרפאה למכשיר הנייד שעמו נכנס לחדר. "אחרי עקירה אחת, ובתחילת השניה".

מעבר לקו לא היו מרוצים מן התשובה. המנהל פנה לרופא: "היא יכולה לפחות לשמוע מה הם אומרים, טוען ראש העיר".
 "שיכתבו לך ואתה תראה לה", הציע ד"ר הלפרד במורת רוח. הוא רגיל לנהל את הארועים במרפאה, לא להגרר. בחירתה של ראש הממשלה בו החמיאה לו מאד, כמובן; מתברר שגם לתהילה יש צדדים נוספים.

גברת ארנברג הניעה את ידה בנמרצות.

לא, אמרה התנועה. על אף השגיה הרבים, בשלל תחומים, לא שכחה ראש הממשלה שהיא דיסקטית. בגיל שש עשרה אובחנה האבחנה לא עצרה את התקדמותה ואת לימודיה, ולא מנעה ממנה להגיע לתפקידים בכירים מאד. למרות זאת, דיסקציה אינה עוברת לגמרי. לימוד ואימון עוזרים להתגבר עליה, מאפשרים לנהל אותה ולקרוא בכל מיני שיטות שעוקפות את הבעיה, אבל ברגעי לחץ - יכול הקושי לשוב ולהציק.
 "שיגידו ברמקול בקול?" - הציע מנהל המרפאה.

הפעם היא הנידה ראשה בחיוב, אלא שיחד עם התנועה סימנה להם ביד לצאת. אם היא עומדת לשמוע סוד מדינה, עליה להיות לבד בחדר.

בחנה לחלקיק דקה את הרגשתה; היא לא חשה פחד. ריח חומרי חיטוי ועשן קל של מכשירים צורבים עלה באפה, לא ריח אימה. אפשר שהסיטואציה המוזרה, הבלתי צפויה לחלוטין, הקפיאה לזמן מה את רגשותיה.

"המנהל והסייעת יצאו, אני נשאר" - הודיע הרופא בקול

סמכותי והניח את הפטיש חזרה על מגש המכשירים. "גברתי, את תחת הרדמה מקומית חזקה, על כסא הטיפולים שלי, באחריותי המקצועית, עם שן שבורה בחלקה. אסור לי להשאיר אותך לבד בחדר. אני מוכן לאטום את אוזני, כדי לא לשמוע סוד מסווג". הרופא לקח את הטלפון מידי מנהל המרפאה וחזר על הדברים שאמר זה עתה לארנברג.

"הם יצאו כבר?" - שאל ראש העיר, שהקשיב כנראה גם להסבר הרופא לראש הממשלה.

"יוצאים, כן". הסייעת, מכווצת מבהלה וממבוכה, סגרה אחריהם את הדלת.

"ובכן, ראש הממשלה, אני מצטער לדווח שיש לנו ארוע חמור במטרו; ככל הנראה ארוע טרור, הגם שאיננו בטוחים. הפרטים עדיין לא ברורים, אנחנו כחמישים דקות מההתרחשות. מסתבר שכמה נוסעות בקו T1 - הורדו מהמטרו על ידי מבקר או מתחזה למבקר, בחשד שזייפו את ה'אוסלו פס' שבידיהן. הן נחטפו בידי שלושה אנשים חמושים". דממה כיבדה את ההודעה הדרמטית, מתח כבד קד גם הוא לבשורה. "זה ארוע מתגלגל, אנחנו בעיצומו. ככל הידוע לנו - לא היה שום ירי, עד עתה".

ד"ר הלפרד ניסה לקרוא את תנועותיה של הרופאה ולתרגם אותן למילים לראש העיר. הגיונו הצטרף לפעולת ה'תרגום'. "היא שואלת כמה נוסעות".

"עדיין לא ידוע".

"מי החוטפים?"

"לא יודעים".

"מה הם רוצים?"

"עוד לא יודעים".

"מה יודעים?"

"שהם הגיעו לאזור מיוער. כנראה שהנוסעות הורדו בתחנת מידסטון (MIDSTUNE), צעדו קצת ברגל במסלול המטרו, בין קירות סלע, עלו לקרקע והמשיכו ללכת עד שהגיעו למבנה קטן סגור, נטוש; מבנה ששימש בעבר את הרכבת, והוא איננו בשימוש כבר כמה שנים. שם נמצאים, ככל הנראה, החוטפים ובנות הערובה".

"הגיעו ליער נורדמרקה?" - שאלה ראש הממשלה בקולה, למרות המיכשור בפיה. הקול היה חף מנימות, נקי מרגש. היא

אספה נתונים.

"נראה שכן, לקצהו, אבל גם זה לא בטוח".

ראש הממשלה הקשיבה.

בעבר כיהנה במשך ארבע שנים כשרת השלטון המקומי והפיתוח האזורי. היא מכירה את מסלולי המטרו, הטראם והאוטובוס באוסלו; מכירה את מבני התחנות הפזורים לאורך המסלול, ישנים בחלקם, חדשים ברובם. אוסלו התפתחה מאד במהלך השנים, מאז עזבה את התפקיד והתקדמה בסולם הפוליטי, ועדיין היא חשה בקיאה למדי.

בקיאה?

במה?

בתנועה החלטית הרימה ארנברג את ראשה מהחלק העליון של המושב והזדקפה בכסאה. אחר כך שלפה את מכשיר הסקשן מפיה. הסינר הלבן נפל. מים ואולי גם דם הרטיבו את חולצתה הירוקה. "תן לי את הטלפון", הורתה לרופא.

הוא לא נבהל, היא נראתה לגמרי בשליטה. "לא יהיה לך קל לדבר", אמר לה כמשלים עם הפסקת העקירה. "את עם חצי פה רדום לגמרי וכמה דקות אחרי עקירה. ו...רגע, אניח לך ספוגית". הרופא תחב את הספוגית בזהירות, ניסה לתמרן בתנאים הלא שגורתיים - ספוגיות נתחבות לפציינטים שראשם נשען לאחור, בדרך כלל, והם מתמסרים לטיפול.

ארנברג לא הגיבה. היא לקחה את הטלפון ושאלה בקול מוזר משהו, אך ניתן להבנה: "יש צילומי אבטחה מהרכבת?"

"המצלמות נותקו, לא ידוע כמה זמן קודם".

"המלך מעודכן?"

"כן. הוא זה שהורה לעדכן אותך גם באמצע עקירה".

"שר ההגנה?"

"בוודאי, הוא ממתין לכבודה, ופועל בינתיים מלשכת ראש הממשלה. השר זימן כמה בעלי תפקידים לטיפול בח... במה שנראה כמו חטיפת בנות ערובה".

"החטופות מקומיות או תיירות?"

"סבורים שאינן מקומיות; כל הפרטים עדיין לא מאומתים".

ארנברג סקרה לרגע את החדר והמכשירים, שאפה את הריח החרף ונגעה בלשונה בחצי הפה שאותו לא יכלה לחוש, החצי המורדם. "אני אעזוב עכשיו", אמרה. לא שאלה, הודיעה.

"גברתי, א---"

הרופא הפסיק. מבט בפניה אמר לו שחבל על השכנועים, הם לא יועילו. לו היה זה מסוכן, הוא היה בכל זאת מתנגד, לפחות בשביל הפרוטוקול, אבל לא מדובר בסכנה. חבל שהיא תסבול פעמיים, וזה לא מצב לצאת ממנו לפעולות חרום בסיטואציה קריטית, אבל הארוע יצא משליטתו ומהכוונתו; הרופא הבין זאת.

"הוראות?" - שאלה ארנברג בנימה מעשית, נימה שנלוותה אליה חמישית חיוך, על אף החדשות האיומות. בליבה נשבעה שלעולם לא תכניס דבר מתוק לפיה, לעולם.

"בוודאי", השיב הרופא. "אלווה אותך, דפי ההנחיות נמצאים בקבלה. וחשוב להקפיד עליהן, גם בתוך... בתוך זה".

"תודה".

"תתקשרי לפה עם כל בעיה שאולי תצוץ, אם תהיה לך שאלה או משהו", ביקש הרופא.

"עם כל בעיה", חזרה ראש הממשלה בציניות. תכף יבקש ד"ר הלפרד להצטרף למטה החרום.

"אמרת שהאורחות שהגיעו מחו"ל לכבודך לחתונה - לא יהיו היום בשבע ברכות, בצהריים?" - שאל מִתֵּס את רעייתו. הוא החליק בתנועה מתוחה את הכיפה על ראשו המקריח.

"חלק מהן. יצאו לקניות, למוזיאונים, לפארקים", ענתה מינדי בקול נמרץ, שמח. "חלק מהן רצו מאד לבקר בהולמנקולן, סימולטור הסקי מושך אותן".

"הן נסעו במטרו, את אולי יודעת?"

ניסה להעביר לה בקולו משהו מהרצינות המחרידה של מה שהוא עומד לברר אתה.

ודאי שידעה. מינדי שמחה כל כך עם כל אורחת שכיבדה אותה ובאה לחתונת בנה היחיד. חלק מהאורחות מתנדבות בארגון החסד שלה, וכמה מהן - נשים שנעזרו בה בעבר. לצד כל החסד שגמלה אתן ועם משפחותיהן בעבר, כשנזקקו קרוביהן לטיפולים רפואיים בבית החולים האוניברסיטאי באוסלו, אחד מבתי החולים הטובים בעולם - לא חשה מינדי שחייבים לה. כן הרגישה שהיא רוצה מאד שותפות לשמחה העצומה: ביום ראשון הם זכו סוף-סוף לחתן את בנם בן השלושים ואחת.

כמלווה משפחות בהמצאן באוסלו בטיפול, מתרגמת

בשיחותיהן עם הצוות והרופאים, דואגת למחסורן וממקסמת את הטיפול הרפואי שעבורו באו - היה למינדי מוזר לחשוב שהחתונה לא תערך באוסלו, ובכל זאת הבינה שכך יהיה, כנראה.

בתקופת האירוסים אושפז אביה האלמן, ונזקק לטיפול רפואי חשוב ומורכב פעמיים בשבוע. האילוץ הרפואי הזה הביא את החתונה לאוסלו; היה לה ברור שהיא לא תעזוב אותו ולו לשבוע, כל עוד נמשך הטיפול. המחוננים משוויץ הבינו והסכימו. הכרת הטוב וקשרי החן והחסד הטיסו קבוצה של נשים, מרחבי העולם, לבוא ולהשתתף בשמחתה של אשת החסד.

"כן, יצאו מתחנת גאוסטד (GAUSTAD) ונסעו במטרו ב-T1", השיבה בפשטות. מהר מאד היא תתגעגע לפשטות הזו.

"תתקשרי אליהן", הציע מתס. "אומרים בחדשות משהו על אולי חטיפה של אולי נשים מישראל ששוהות פה השבוע. נשים שאולי נסעו במטרו ב-T1, אולי לקחו אותן כ... כבנות ערובה".

"מה??" שום דבר במשפט הזה לא נשמע לה הגיוני. חטיפה? בנות ערובה? הם בנורבגיה, לא בישראל. ובדיוק את האורחות שלה? זה לא יכול להיות. לא יכול, לא. אולי-אולי-אולי, פרושו: לא.

לקחה את הטלפון וגם את אחת הרשימות שלה ליד. שושנה ורטהיימר, מבלגיה? עונה. מינדי מלמלה משהו וניתקה. רוחי ששון מצרפת? עונה. מלמול חוזר. אהובה מילר מבריטניה? המכשיר שחייגת אליו אינו מחובר. טובה ספרן מישראל? המכשיר שחייגת אליו אינו מחובר. פסיה גרשון מארה"ב? עונה. הפעם ניתקה מינדי אפילו בלי למלמל.

תהילה רייס מישראל? המכשיר שחייגת אליו אינו מחובר. לא המשיכה, לא היתה מסוגלת. מילים לא קשורות התערבלו במוחה ברעש חזק.

"אלו בדיוק הישראליות, לא?"

"אהובה מילר היא מבריטניה".

"אז אולי זה סתם", ניסה מתס להאחז בקש. "אולי במקרה הטלפונים לא מחוברים. אולי הן ניתקו לפני כניסה למוזיאון או לסימולטור הסקי. אולי..."

"ולילדה שלה אין בכלל טלפון".

"מה?"

"אהובה מילר באה עם ילדה, טובה-חנה. אין לה טלפון".
"רק מגיל שש מותר לעשות סקי בסימולטור". מתס לא האמין
לעצמו שהוא אומר עכשו את הדבר הלא חשוב הזה.
"טובה-חנה בת שש וחצי".

"אז מה?"

"אז כלום".

חוט המחשבה ניתק מדי כמה שניות; הוא לא מסוגל לטוות
משהו סביר או לא סביר. "תשאל מה בדיוק קרה", ביקשה מינדי
בקול שמתמלא בדאגה. "תברר שאלו לא הן, כמובן". ונוכל לנשום
לרווחה, על אף שזה לא יפה.